

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/34/2021
Identifikačné číslo spisu: 1314202645
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1314202645.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. V. J., bývajúcej v D., D. 2, zastúpenej Mgr. Miroslavom Golianom, advokátom, so sídlom Budatínska 16, Bratislava, proti žalovanému Mestu Senec, so sídlom v Senci, Mierové nám. 8, IČO: 00 305 065, zastúpenému advokátskou spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - JUDr. Eva Roskošová s.r.o., so sídlom Vietnamská 41, Bratislava, o vydanie veci, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 7C/46/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2019 sp. zn. 4Co/253/2017 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. októbra 2016 č. k. 7C/46/2014-223 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému vydať jej nehnuteľnosť - pozemok zapísaný na LV č. XXXX, parcelu registra „C“, parc. č. XXXX o výmere 1375 m², okres: I., obec I., katastrálne územie I., druh pozemku zastavané plochy a nádvoría. Petitom žiadala aj vydanie súdneho výroku, že Katastrálny úrad I. zapíše vydaný pozemok vedený na LV XXXX parcelné číslo XXXX, o výmere 1375 m², katastrálne územie I., obec I. na osobitný list vlastníctva na meno žalobkyne Ing. V. J., rod. N., nar. XX.X.XXXX, bytom D. 2, D.. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Zo zisteného skutkového stavu podloženého listinnými dôkazmi sporových strán súd prvej inštancie mal za nesporné preukázané, že pozemok - parcelu č. XXXX o výmere 1375 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, nachádzajúci sa v katastrálnom území I., obce I., zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, evidovanom Okresným úradom I. - katastrálny odbor na základe zákona SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí /účinného dňom 1. mája 1991/ nadobudol v roku 1991 do svojho výlučného vlastníctva žalovaný, ktorý ako prenajímateľ predmetný pozemok - parcelu č. XXXX na základe nájomnej zmluvy prenechával do dočasného užívania žalobkyni ako nájomcovi, nakoľko žalobkyňa je výlučným vlastníkom stavby - Zrubovej reštaurácie so súpisným č. XXXX, ktorá sa

rozhodnutia a nespochybňuje vecnú správnosť jeho výrokovej časti. Uvedený rozsudok navyše posudzoval prejudiciálne len otázku vlastníckeho práva Mesta I. k relevantnému pozemku a neriešil meritórne otázku prípadnej existencie vlastníckeho práva žalobkyne k nemu, ktorá právna skutočnosť je jedine z hľadiska reinvindikačnej žaloby relevantná. Z obsahu predloženého spisového materiálu taktiež nevyplýva ani žalobkyňou tvrdený jednostranný procesný postup súdu prvej inštancie v prospech žalovaného (ktorý navyše nebol žalobkyňou ani konkretizovaný a z uvedeného dôvodu ide o nepreskúmateľnú odvoláciu námietku), nakoľko vo vzťahu k žalobkyňi boli zachované všetky jej procesné práva vyplývajúce jej z CSP a pred nadobudnutím jeho účinnosti z Občianskeho súdneho poriadku (OSP), žiadne z nich jej nebolo postupom súdu prvej inštancie odňaté a jej právo na spravodlivý súdny proces tak nebolo porušené.

2.3. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vecnú správnosť zamietnutia druhého petitom žaloby požadovaného súdneho výroku odvolací súd nepreskúmaval vzhľadom na absenciu odvolacích námietok žalobkyne vo vzťahu k nemu.

2.4. O nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktoré odôvodnila tým, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolateľka poukazuje na pochybenie odvolacieho súdu a ním odňatie jej zákonného práva na posúdenie sporu, pretože neakceptoval „zákon 138/1991 ods. 2 o majetku obcí“, kde žalovaný je povinný pre porušenie citovaného zákona uvedený pozemok vydať jej v celosti. Odvolací súd tak rozhodol diskriminačne a naplnil skutky v antidiskriminačnom zákone č. 365/2004, kde tento zákon upravuje uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a ustanovuje prostriedky právnej ochrany, ak dôjde k porušeniu tejto zásady.

3.1. Diskriminačné od odvolacieho súdu je, že neposúdil situáciu rovnako, ale jednoznačne sa priklonil na stranu žalovaného. Neprehodnotil jej právo na rovnaký proces postupu prehodnocovania dôkazových dokumentov ňou dodaných a spísal rozsudok - zamietnutý, len z materiálu právnej zástupkyne žalovaného.

3.2. Namieta, že ak by bolo vytýčené pojednávanie na odvolacom súde, mohla by protistrane klásť otázky, na ktoré jej podľa jeho emailu odmietol odpovedať. Odvolací súd jej uprel právo na spravodlivé prejednanie veci na priamom pojednávaní, pričom bol povinný v danej komplikovanej veci nariadiť pojednávanie a mohol rozhodnúť až na základe jeho výsledkov. Zdôraznila, že nebol splnený ani jeden základný predpoklad § 177 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd nemusí pojednávanie nariadovať.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že podané dovolanie je v celom rozsahu nedôvodné, nie je absolútne daná prípustnosť dovolania v súlade s § 419 CSP a súčasne nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi vymedzenými v dovolaní zákonným spôsobom. Žalovaný sa následne vyjadril k jednotlivým námietkam žalobkyne a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže

uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

10.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

10.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti (bod 3).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442

CSP).

12. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď namieta, že postupom súdov oboch nižších inštancií (predovšetkým súdu odvolacieho) bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že súdy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav, pretože vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili a to výlučne len v prospech žalovaného v intenciách podaní a dôkazov predložených jeho právnu zástupkyňou, t. j. voči nej diskriminačne a tak dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, na ktoré následne aplikovali nesprávnu právnu normu. Žalobkyňa odňatie práva na spravodlivý proces opiera i o porušenie povinnosti odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie jej odvolania pojednávanie, na ktorom by jej bolo umožnené uplatniť svoje procesné práva, prípustnosť dovolania podľa citovaného zákonného ustanovenia.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je preto dovolacia námietka žalobkyne týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

15. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 11 ostatná veta). Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania pred nižšími súdmi sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný závermi súdov nižších inštancií ohľadom skutočností, že neboli zistené žiadne právne úkony, na základe ktorých by žalobkyňa nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorú žiada vindikačnou žalobou žalovaným vydať.

15.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/

CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a po vyhodnotení dôkazov rozsudkom uvedeným v bode 1 tohto rozhodnutia rozhodol o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobkyňa v základnom domáhala uloženia povinnosti žalovanému vydať jej nehnuteľnosť - pozemok zapísaný na LV č. XXXX, parcelu registra „C“, parc. č. XXXX o výmere 1375 m², okres: I., obec I., katastrálne územie I., druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, keď uzavrel, že „Zo zisteného skutkového stavu podloženého listinnými dôkazmi sporových strán mal súd za nesporne preukázané, že predmetný pozemok na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí /účinného dňom 1.5.1991/ nadobudol v roku 1991 do svojho výlučného vlastníctva žalovaný, ktorý ako prenajímateľ predmetný pozemok - parcelu č. XXXX na základe nájomnej zmluvy prenechával do dočasného užívania žalobkyni ako nájomcovi, nakoľko žalobkyňa je výlučným vlastníkom stavby - Zrubovej reštaurácie so súpisným č. XXXX, ktorá sa nachádza na predmetnom pozemku. Vlastnícke právo žalovaného k predmetnému pozemku nespochybniteľne preukazuje výpis z listu vlastníctva č. XXXX - čiastočný zo dňa 14.4.2010. Zo žiadneho listinného dôkazu ako aj z vyjadrení žalobkyne a právnej zástupkyne žalovaného k spornej veci nevyplýva, že by žalovaný tento pozemok previedol kúpnu zmluvou na žalovanú, resp. iný tretí subjekt. Vzhľadom na skutočnosť, že daná nehnuteľnosť, nebola predmetom verejnej dražby konanej dňa 19.2.1992 v Kultúrnom dome v I. pred Komisiou pre privatizáciu národného majetku pre okres Bratislava - vidiek, Ing. F. J., ako vydražiteľ nehnuteľností: stavby Zrubovej reštaurácia I. a pozemkov - parciel č. XXXX, XXXX, XXXX nachádzajúcich sa v katastrálnom území I., obce I., nemohol nikdy nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému pozemku - parcele č. XXXX a následne ako predávajúci na základe kúpnej zmluvy, uzatvorenej dňa 27.5.1993 s kupujúcim: JUDr. T. I., previesť vlastnícke právo k tomuto pozemku na túto fyzickú osobu. S poukazom na uvedené, súd nemal z hľadiska právneho posúdenia stavu veci za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu § 2 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. o majetku obcí v znení neskorších predpisov. Súd poukázal v tejto súvislosti aj na konanie, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/97/2012 vo veci žaloby žalovaného: voči žalobkyni o zaplatenie 2.628,39 eur s príslušenstvom, titulom nepremŕčaného nájomného a penále za užívanie pozemku - parcely č. XXXX, v ktorom Okresný súd Bratislava I v rámci vyriešenia prejudiciálnej otázky, týkajúcej sa určenia, či žalovaný má vlastnícke právo k pozemku - parcele č. XXXX na základe vykonaného dokazovania (listinných dôkazov) dospel k rovnakému právnomu záveru, že žalovaný je výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd mal teda za to, že žalobkyňa v konaní pred súdom neunesla dôkazné bremeno, nakoľko súdu nepreukázala relevantnými dôkazmi svoj hmotnoprávny nárok, na základe ktorého žiada od žalovaného vydať predmetnú nehnuteľnosť." (bod 27 rozsudku súdu prvej inštancie). Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci dokazovanie vykonával výlučne súd prvej inštancie, ktorý dôkazy aj hodnotil a ustálil skutkový stav. Odvolací súd nevykonával dokazovanie, neprehodnocoval dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, nemohol teda dospieť k inému zisteniu skutkového stavu.

17. Ohľadne žalobkyňou namietaného rozhodnutia odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania, dovolací súd uvádza, že realizácia procesného oprávnenia strany sporu (účastníka konania) byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania, ako bolo v danom prípade.

17.1. Podľa § 385 ods. 1 CSP na pojednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

17.2. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie, a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje výhradne odvolací súd.

17.3. V danom prípade: a/ odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, b/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na pojednanie odvolania

pojednávanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu prostredníctvom úradnej tabule súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP).

17.4. Pokiaľ dovolateľka namieta nesprávne a neúplne zistenie skutkového stavu, ako i nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom, tiež nenariadenie odvolacieho pojednávania, na ktorom mala v úmysle klásť protistrane otázky, v súvislosti s preskúmaním dôvodnosti týchto námietok nebolo potrebné, aby odvolací súd opakoval alebo doplňoval dokazovanie a z tohto dôvodu nariadil pojednávanie. V konaní pred odvolacím súdom sa neaplikuje § 177 ods. 2 CSP, ako sa dovolateľka mylne domnieva. Ani pri komplikovanom spore, za aký dovolateľka prejednávajú právnu vec považuje, zákonodarca neukladá povinnosť odvolaciemu súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. V predmetnej právnej veci nejde ani o taký prípad, kedy prejednanie odvolania na pojednávaní vyžaduje dôležitý verejný záujem. Najvyšší súd v uznesení z 8. februára 2012, sp. zn. 6Cdo/227/2011, konštatoval, že existencia dôležitého verejného záujmu bude dôvodom na nariadenie pojednávania vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a týkali by sa väčšieho okruhu subjektov. V prejednávanvej veci však o takýto prípad nešlo, keďže nejde o vec týkajúcu sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku a pod. Okrem toho, Dohovor o ľudských právach a základných slobodách a ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva netrvá na tom, aby sa civilné konania (občianskoprávne spory) na každom stupni prejednávali verejne, t. j. na ústnych pojednávaniach.

18. Dovolateľka vyčíta odvolaciemu súdu, že rozhodol diskriminačne, keď neposúdil situáciu sporových strán rovnako, ale jednoznačne sa priklonil na stranu žalovaného. Podľa žalobkyne odvolací súd nebral do úvahy jej právo na rovnaký proces postupu prehodnocovania dôkazových dokumentov, ktoré súdu dodala a spísal rozsudok - zamietnutý, len z materiálu právnej zástupkyne žalovaného. K tomu dovolací súd uvádza, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanvej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukolvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (pozri napr. 3Cdo/321/2015, 3Cdo/888/2015, 3Cdo/156/2016, 3Cdo/90/2017).

18.1. V danom prípade dovolací súd musí konštatovať, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

18.2. Samotná skutočnosť, že dovolateľka bola v spore neúspešná, nemôže samé osebe viesť k presvedčeniu, že v konaní bola znevýhodnená na úkor žalovaného, a tým došlo k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že výsledkom súdneho konania je autoritatívne rozhodnutie, podľa ktorého je v sporovom konaní vždy jedna strana sporu úspešná a druhá strana neúspešná. Súčasťou práva na spravodlivý proces tak nemôže byť právo na to, aby bola procesná strana (žalobca, i žalovaný) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil práve s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18.3. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho

vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

19. Ako posledné dovolateľka namieta nesprávne právne posúdenie sporu odvolacím súdom (neakceptovanie „zákona 138/1991 ods. 2 o majetku obcí“, kde žalovaný je povinný pre porušenie citovaného zákona uvedený pozemok jej vydat' v celosti), ktoré odôvodňuje § 420 písm. f/ CS, čím je potrebné pre úplnosť dodať, že najvyšší súd konštantne zastáva názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

20. Vzhľadom k tomu, že v dovolaní žalobkyňa nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.